

РЕШЕНИЕ

№ 249

София, 29 май 2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на осемнадесети март две хиляди двадесет и шеста година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА
СВЕТЛА БУКОВА

при секретар Марияна Петрова и в присъствието на прокурора Росица Славова изслуша докладваното от съдия Ружена Керанова н. дело № 127/2026 година.

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по жалба, подадена от защитника на подсъдимия Р. И. Б., по лична жалба на частния обвинител и граждански ищец М. Д. М. и по обща жалба на частните обвинители и граждански ищци А.Т. Б., Д. Д. Б., действаща чрез своята майка и законен представител А. Б., Т. Й. Б., Р. Д. Б. чрез техните повереници, срещу въззивно решение №182/ 19.12.2025 г., постановено по ВНОХД № 295/2025 г. от Апелативен съд – Пловдив.

В жалбата, подадена от защитника на подсъдимия Б., се сочи, че атакуваният съдебен акт е постановен при нарушение на закона, при съществени процесуални нарушения и наложеното наказание е явно несправедливо. Касаторът обосновава оплакване за незаконосъобразно квалифициране на деянието по чл. 115 от НК, вместо по чл. 124 от НК. Подчертава, че квалификацията на деянието като умишлено убийство не произтича от доказателствата по делото и отправя упрек към апелативния съд, който за да защити своите изводи в тази насока, се е позовавал на конкретни решения от съдебната практика, но те не са съпоставени с тези, цитирани от защитата. В жалбата се съдържат твърдения, че съдът е нарушил правилата за формиране на вътрешното си убеждение, а атакуваното решение преповтаря изцяло мотивите на окръжния съд и не съдържа отговор на защитните доводи. На тази основа е и заявената претенция за липса на мотиви в атакувания съдебен акт. Излагат се аргументи за липсата на единен процес срещу подсъдимия Б. и свидетелите Б. Д. и В. Д., както и че предходните инстанции без основание са се доверили на показанията на последните от досъдебното производство, игнорирайки принципа за централното място на съдебната фаза. Настоява се още, че съдът необосновано е пренебрегнал обясненията на подсъдимия. Явната несправедливост на наложеното наказание според касатора е обусловена от неправилно отчитане на отегчаващите обстоятелства и от това, че не е даден отговор на аргументите, даващи основания за значително намаляване на санкцията. Отправят се искания при условията на алтернативност: изменение на въззивното решение и приложение на чл. 124 от НК и намаляване на наказанието съобразено с този по-леко наказуем престъпен състав или отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

В жалбата на частния обвинител и граждански ищец М. М. и допълнението към нея се поддържа, че въззивното решение е постановено в нарушение на закона,

при процесуални нарушения и при явна несправедливост на наложеното наказание. В подкрепа на оспорването се заявява, че събраните доказателства установяват наличието на квалифициращото обстоятелство по чл. 116, ал.1, т. 6, пр. 3 от НК. Наложено на подсъдимия Б. наказание е счетено за несправедливо, тъй като не са взети предвид всички отегчаващи обстоятелства. Възражава се срещу констатациите във въззивното решение, че като смекчаващи обстоятелства следва да се ценят възрастта на подсъдимия, определена като млада, и че престъплението е извършено при евентуален умисъл. Отправените искания с тази жалба са за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане в частта, с която подсъдимият е бил оправдан по споменатия квалифициращ признак и съобразно това да му се наложи наказание „доживотен затвор“.

В общата жалба на частните обвинители А. Б., Д. Б., Т. Б. и Р. Б., подадена от техните повереници, се претендира, че съдебните изводи, с които е прието отсъствие на признака - убийството да е извършено с „особена жестокост“, са неправилни и незаконосъобразни. Пространно се излагат твърдения, обосновани от собствен прочит на счетените за установени от доказателствата факти, които според касаторите обуславяли наличието на квалифициращото обстоятелство по чл. 116, ал.1, т. 6, пр. 3 от НК. Настоява се, че обжалваният съдебен акт не отговаря на стандартите, заложи в чл. 339, ал. 2 от НПК, а извършеният от апелативния съд доказателствен анализ е в отклонение на задълженията му по чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК, което препятствало формиране на несъмнени изводи по фактите и правото. Явната несправедливост на наложеното наказание се аргументира с твърдения за неправилна оценка на отегчаващите отговорността данни с оглед на тяхната действителна значимост. Възражава се и срещу коментираната от съдилищата „млада възраст на подсъдимия“, възприета като смекчаващо обстоятелство. В заключение се обобщава, че атакуваното въззивно решение следва да се отмени и делото да се върне за ново разглеждане от апелативния съд с цел всеобхватна оценка на доказателствата, изграждане на правилни изводи относно квалифициращия признак по чл. 116, ал.1, т. 6, пр. 3 от НК, в рамките на която правна квалификация на подсъдимия Б. да се определи наказание „доживотен затвор“.

Частният обвинител А. Б. преди даване ход на делото в съдебното заседание пред касационната инстанция е депозирала лична писмена молба (становище), в която се съдържат твърдения за незаконност на състава на Окръжен съд – Пловдив, постановил първоинстанционната присъда. В тази връзка се излагат обстоятелства, които според застъпеното мнение поставяли под съмнение безпристрастността на член от съдебния състав (съдебен заседател).

В съдебното заседание подсъдимият Р. Б. и неговият защитник поддържат жалбата по изложение в нея доводи и искания. Защитникът, подкрепен и от подсъдимия, изразява становище, че представената от частния обвинител А. Б. молба, съдържаща претенция за незаконност на съдебния състав, не следва да бъде приемана за разглеждане, а и по същество се явявала и неоснователна.

Частният обвинител и граждански ищец М. М., редовно призована, не се явява.

Останалите частни обвинители и граждански ищци също не участват лично в касационното производство. Изложените в общата им жалба доводи и отправените искания се поддържат от поверениците, които изтъкват в допълнение, че съдът при направените фактически изводи е следвало да достигне до заключение за наличие на пряк умисъл, а не за евентуален.

Представителят на Върховната касационна прокуратура изразява становище за неоснователност на подадената от името на подсъдимия жалба и за уважаване жалбите на частните обвинители. Намира, че престъплението е извършено при пряк умисъл, а не при евентуален, както и че съдът не е обсъдил причинените нетърпими болки и страдания на пострадалия в резултат на нанесения му от подсъдимия побой. Пледира за отмяна на решението и връщане на делото на въззивния съд за ново разглеждане.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

Окръжният съд – Пловдив с присъда № 26/04.04.2025 г., постановена по НОХД № 1287/2024 г., признал подсъдимия Р. И. Б. за виновен в това, че на 20.07.2023 г. умишлено умъртвил Д.Н. М., поради което и на основание чл. 115 от НК и при условията на чл. 54 от НК го осъдил на петнадесет години лишаване от свобода, търпими при първоначален „строг“ режим. Зачетено и приспаднато е времето, през което подсъдимият е бил задържан под стража. Подсъдимият е признат за невиновен в това престъпление да е извършено с особена жестокост и е оправдан по повдигнатото обвинение по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр.3 от НК.

С присъдата и на основание чл. 45 от ЗЗД подсъдимият Б. е осъден да заплати на гражданските ищци обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 20.07.2023 г., както следва: 130 000 лева в полза на А. Б.; 100 000 лева в полза на Д. Б., действаща чрез своята майка А. Б.; 100 000 лева в полза на Р. Б.; 100 000 лева в полза на Т. Б.; 100 000 лева в полза на М. М.. Исковете до пълния им предявен размер са отхвърлени. Подсъдимият Б. е осъден да заплати сторените по делото разноски и държавна такса върху уважената част от гражданските искове.

Постановената присъда е била предмет на въззивен контрол, осъществен по протест на прокурора, жалба на частните обвинители и жалба на подсъдимия. С атакуваното по касационен ред решение апелативният съд е изменил първостепенния съдебен акт като е увеличил наложеното на подсъдимия Б. наказание на седемнадесет години лишаване от свобода. В останалата част първоинстанционната присъда е потвърдена.

I. По претенцията на частния обвинител А. Б. за разглеждане на делото в първата инстанция от незаконен съдебен състав – касационно основание по чл. 348, ал. 3, т. 3 във вр. с ал.1, т. 2 от НПК.

1.1. Това оплакване е свързано с процесуално нарушение, което не фигурира в касационната жалба, депозирана от поверениците на частното обвинение. Настоящият касационен състав не съзира пречка, за разлика от становището на защитата на подсъдимия, да приеме писмената молба и да вземе отношение по поддържаното с нея възражение. В касационната жалба на частното обвинение се съдържат твърдения, формулирани в контекста на чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2 от НПК, поради което развитата в писменото становище претенция се явява допълнение по смисъла на чл. 351, ал. 4 от НПК към вече въведено процесуално основание за ревизия на постановените съдебни актове. Освен това, оплакването е за нарушение от категорията на абсолютните, а извеждането на такъв проблем винаги подлежи на обследване от върховната съдебна инстанция. За наличието на такива нарушения, които опорочават наказателния процес, респективно постановления съдебен акт, касационният съд следи и служебно, дори и без да е сезиран изрично от страните, предвид възложената компетентност по чл. 124 от основния закон. Ако се приеме за основателно оплакването на частния обвинител Б. за присъствието на

процесуалния порок, визиран в чл. 348, ал. 3, т. 3 от НПК, постановените съдебни актове от предходните инстанции подлежат на безусловна отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от окръжния съд и без да е необходимо да се обсъждат останалите възражения, поддържани от страните. Ето защо, най-напред трябва да се разгледа доводът за незаконен състав на първоинстанционния съд, поддържан в това писменото становище.

1.2. Аргументите, с които се подкрепя тезата, са свързани с участието на П. Н.1, идентифициран от касатора като съдебен заседател – член на персоналния състав, разгледал делото в окръжния съд. В тази насока се твърди, че съдебният заседател е изразил в личния си профил 2 в коментар под новина на Traffic News негативно мнение за личността на госпожа Б. 3 и същевременно в „постове“ е коментирал обстоятелства от делото. За удостоверяване на тези твърдения към молбата са приложени копия на частично снети данни от сайта на цитираното електронно издание и коментарите, сметени за относими⁴. Въз основа посоченото се заявява, че това поведение на съдебния заседател създавало съмнение не само в неговата лична безпристрастност, но и в обективната безпристрастност на целия съдебен състав.

1.3. Преди да се пристъпи към разглеждане на възражението за незаконност на съдебния състав на първата инстанция, трябва да се направят няколко уточнения с оглед съдържанието на депозираното писмено допълнение: Първо, на този етап от развитието на процеса предвид ограничителната норма на чл. 353, ал. 5 от НПК и съобразно посочените данни относно имената на съдебния заседател, съвпадащи с тези, за които към молбата е представено копие от коментари и тяхното съдържание, (виж, бележка под черта-№ 3 и 4), ще се възприеме така направеното от Б. идентифициране на този член от състава на първоинстанционния съд.⁵ Второ, в представеното писмено становище не е отразено кога са правени посочените в него коментари, но запознаването с публичната информация, достъпна на сайта на електронното издание Traffic News, и съдържанието на конкретната новина, визуализирана от касатора чрез предоставените копия, прави възможно, от една страна, определянето на тяхното времево проявление – месец март 2026 г. От друга, чрез същите данни може да се открие и поводът за състоялата се в електронната среда полемика, предизвикала изявленията на лицето П. Н., а именно - изразеното недоволство на частния обвинител Б. и граждани в инициативата, отразената от медията (виж пак, бележка №4), срещу назначения в ръководството на ОД на МВР – Пловдив в посочения времеви период. При тези фактологични уточнения и контекст ще се обсъждат поставените проблеми,

---

¹ Виж, съдебния състав, постановил присъдата по НОХД № 1287/2024 г., съответно – л. 21-23 от досието на делото, където са приложени протоколите за избор на съдебните заседатели, в един от които фигурира П. Н. Н..

² Социална мрежа – Facebook.

³ „Непочтена жена“.

⁴ Новина от Traffic News - озаглавена „След час започва протест пред МВР София с искане за оставката на директора ОД на МВР – Пловдив“; „Прокуратурата проверява теча на информация .....“; съдържание на коментар от лице, именуващо се като П. Н., свързан с данните за изчезването на пострадалия М., за времевите периоди на служебните действия на съответните органи в тази връзка, вкл. за издирването на Б. и публичната им известност, и за присъствието на частния обвинител Б., нейните повереници и на журналист при събиране на доказателства.

⁵ Прилагането на такъв подход е с цел осигуряване на цялостна проверка на проведеното от окръжния съд производство, въз основа на която да се оцени дали правата на частния обвинител Б., а и на другите страни, са били гарантирани в аспекта на правото на справедлив процес по чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (Конвенцията) за разглеждане и решаване на делото от безпристрастен съд.

свързани с претенцията за незаконност на съдебния състав и в тази връзка справедливостта на проведения процес, обмисляни в светлината на чл. 6, § 1 от Конвенцията.

1.4. Няма спор, че основна предпоставка за справедлив съдебен процес е разглеждането и решаването на делото да се осъществи от независим и безпристрастен съд. В практиката на ЕСПЧ безпристрастността се определя като липса на предразсъдъци и предубеденост. Според същата практика за целите на чл. 6, § 1 от Конвенцията безпристрастността трябва да се оцени въз основа на субективен подход, като се вземе предвид личното убеждение и поведение на съдията 6, и също въз основа на обективен подход 7. Посочените критерии са били предмет на обстойно изследване в правната доктрина 8, както и от националната съдебна практика и във връзка със законово закрепените основания за отвод в разпоредбата на чл. 29 от НПК, гарантираща на страните правото на „непредубеден“ съд, поради което не е необходимо да се навлиза в теоретични разсъждения.

1.5. Същината на поддържаните аргументи от частния обвинител за незаконност на съдебния състав насочва към обсъждане на хипотезата по чл. 29, ал.2 от НПК. Принципно, обстоятелства като напр. - публични изявления или коментари на член от съдебния състав по висящи пред него производства, чрез които се ангажира с крайния изход на делото, демонстрирани от съдията (съдебния заседател) по време на процеса неприязън или благосклонно отношение към една от страните, биха повдигнали въпроса дали така проявено лично поведение засяга както обективната, така и субективната безпристрастност на съда. Следва обаче да се подчертае, че във всеки конкретен случай се дължи преценка как обстоятелството, което се счита за присъстващо във фактически и правен аспект, може действително да обоснове опасението на претендиращата страна за пристрастност на съда.

По настоящето дело времевата рамка на посочените от частния обвинител изявления на член от съдебния състав на окръжния съд, както вече бе оповестено в пункт 1.3, е разположена през месец март на 2026 г. Първоинстанционната присъда е постановена и обявена на 04.04.2025 г., с което е приключил и последният етап на съдебното заседание на първата инстанция. Тоест, изтъкваните обстоятелства, с които частният обвинител обосновава съмнението си в безпристрастността на посочения съдебен заседател, са направени почти една година след постановяване на съдебния акт, с който съдът е решил въпросите по чл. 301 от НПК. Приложените към писменото допълнение копие на „пост“ (коментар), съдържащ проследяване на факти от служебните действия по издирването на подсъдимия, освен че са били предмет на широко медийно отразяване още към момента на извършването им, но и не се отнасят пряко към подлежащите на решаване с присъдата съществени въпроси.

Моментът, в който са направени коментиранията изявления, като се има предвид и очертаният по-горе повод за възникналата полемика, несвързан със съдебната дейност по делото, не дават основание да се търси тяхна пряка връзка с функцията на съдебния заседател, която той е осъществявал по време на

---

⁶ Изследва се дали съдията (съдебния заседател) е предубеден или има предразсъдъци в разглеждания от него случай.

⁷ Преценката, за която се определя от това дали съдебния орган, по-специално чрез своя състав, дава достатъчни гаранции, за да се изключи всяко едно разумно съмнение относно неговата безпристрастност.

⁸ Виж, напр. Цонков, Ив „Теория и практика на съдебното производство по наказателни дела; Троянов, Б „Абсолютните съществени процесуални нарушения като касационни основания“.

първоинстанционния процес. В този смисъл сочените от касатора основания не биха могли да се третират като легитимна причина за съмнение в непредубедеността на съда.

Наред с изложеното, в първоинстанционно производство не се установяват субективни и обективни фактори, които да потвърдят опасенията на касатора за пристрастност на решаващия съдебен състав. В цялостната картина на съдебното производство пред окръжния съд не се откриват данни, че членовете на съдебния състав са били обвързани по някакъв начин от предварително становище по съществените въпроси, отнасящи се до наказателната и гражданската отговорност на подсъдимия и конкретните им параметри, или да са обявявали отнапред за безспорни фактически положения, релевантни за правилното решаване на делото. Процесуалната дейност на съда, предметена в съдебните протоколи и мотивите към постановената присъда, не разкрива проявено от съдебния състав или негов член поведение за преднамерено или нееднакво отношение към страните, към техните аргументи, прикрити или явни негативни квалификации, демонстриращи тенденциозна нагласа към отстояваните в процеса позиции както на обвинението, така и на защитата.

С оглед на изложеното не се споделя отправеното възражение за допуснато нарушение по чл. 348, ал. 3, т. 3 от НПК – незаконен състав на първоинстанционния съд поради негова предубеденост и пристрастност.

Накрая, макар по посочените вече причини да не се постига търсеният от частния обвинител Б. процесуален резултат, настоящият състав отбелязва, че поначало използването на негативни квалификации за личността на човек, сполетян от тежка житейска трагедия, са неприемливи.

II. По жалбата на подсъдимия Б..

Приоритетно на разглеждане подлежи оплакването за неспазване на общото изискване за съдържанието на въззивното решение. Изтъкваният довод, че атакуваният съдебен акт „повтаря“ мотивите на първоинстанционната присъда, както и че не съдържа отговор на защитните възражения, насочва към претенция за допуснато нарушение по чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 от НПК. Несъмнено, в практиката на върховната съдебна инстанция е отстоявана позицията, че функциите на въззивния съдебен акт не могат да бъдат успешно осъществени с дословното възпроизвеждане на съдържанието на мотивите към присъдата, без решаващият второинстанционен състав да е разгледал доводите на страните и без да е осъществил самостоятелна проверка на доказателствените материали, на приетите факти и на направените въз основа на тях правни изводи. В процесния случай атакуваното въззивно решение не може да бъде причислено към тази категория на порочни съдебни актове, страдащи от липса на мотиви. Данните по делото не разкриват отклонение от стандарта за предмет и предели на въззивната проверка и съдържание на съдебната мотивация, в която е обективиран крайният ѝ резултат. Трябва да се отбележи, че все пак предмет на ревизия пред втората инстанция е присъдата на основния съд и принципно е възможно да се заяви съгласие със съображенията на оспорения съдебен акт, но този подход не прави непременно въззивното решение лишено от собствена аргументация. Непредубеденият прочит на сега оспореното решение разкрива вътрешносъдийското убеждение по съставомерните факти и доказателствените разсъждения за формулирането на съдебната теза. В рамките на извършените от апелативния съд личен преглед, анализ и оценка на информацията, съдържаща се в наличния доказателствен материал, отговор са получили и поддържаните съществени възражения на защитата, както срещу фактическата правилност на присъдата, така и срещу

съображенията на първата инстанция по приложимия материален закон. По обхват и структура въззивното решение отговаря на правилата по чл. 339, ал.1 и ал. 2 от НПК, поради което не е налице липса на мотиви, предпоставяща отмяна на атакувания съдебен акт на основание чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 от НПК.

Следващите процесуални възражения са концентрирани върху кредитираните от предходните инстанции показания на свидетелите Б. Д. и В. Д.. Според касатора разделянето на обща по същество деятелност 9 в две отделни досъдебни производства е предоставило невъзможността в настоящия процес изявленията и по конкретно - тези на Б. Д., да се съпоставят с обясненията на подсъдимия и да се прецени дали не е налице „оговор“. С тези аргументи се настоява, че правото на защита на подсъдимия е ограничено, а изводите на съда по фактите и правото са компрометирани.

Поддържаните доводи са неоснователни. Проследената хронология на процесуалните действия, извършени в подготвителната фаза на процеса, установява, че след образуване на ДП №85/2023 г., въз основа на което е изготвен и внесен обвинителният акт, с постановление на Окръжна прокуратура – Пловдив от 31.07.2023 г. на основание чл. 216, ал.1 от НПК са отделени материали с оглед на събрани данни за извършено престъпление по чл.294, ал.1 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК. В рамките на образуваното досъдебно производство по така отделените материали свидетелите Д. са били привлечени като обвиняеми по посочения престъпен състав за „лично укривателство“. Тези данни, наред със спецификата на възведените от защитата оплаквания в обсъждания аспект, насочват към размисъл за допуснатата още на досъдебното производство процедурна грешка. В тази връзка трябва да се подчертае, че касационната инстанция като съд по правото обсъжда пороци (процесуални и материалноправни), претендирани от страните да са допуснати от решаващите съдилища. Оплакванията, свързани с процесуални недостатъци в подготвителната фаза на процеса, по които касационният съд би могъл да вземе отношение, следва да са от такъв характер, че практически да са препятствали възможността за законосъобразно провеждане на съдебното производство. Предвид на конкретиката по делото въпросът, поставен в жалбата, намира отговор в процесуалния закон. Разделянето на наказателното производство, респективно отделянето на материали от него, вкл. и хипотезата, при която в текущото са събрани доказателства за извършено друго престъпление от други лица, е изключително правомощие на прокурора по силата на чл. 216 от НПК, което не подлежи на съдебна санкция. В отговор на изразената претенция се отбелязва и това, че единственият орган, който повдига и поддържа обвинения за престъпления от общ характер е прокурорът. Процесуалната дейност на съдебните органи е очертана и ограничена в рамките на обвинителния акт, в които параметри се е развила и съдебната процедура по настоящето дело. Същата правилно е била съсредоточена върху дейността на подсъдимия Б. и нейната наказателна съставомерност, а отделянето на материалите с цитираното по –горе постановление на прокурора не обосновава процесуален недостатък, относим към съдебното разглеждане на делото.

Всъщност, продължението в обосновката на довода разкрива същината на оспорването, насочено срещу процесуалната изрядност на доказателствената дейност на предходните инстанции, изразила се по мнението на касатора в

---

⁹ Становището очевидно е поддържано с оглед характеристиката на престъплението по чл.294 от НК, в което са обвинени двамата свидетели, разяснено в теорията и практиката като вторично престъпление, чието съществуване е немислимо без първичното такова – в конкретния случай убийството на Ди. М..

неправилното кредитиране на показанията на свидетеля Б. Д., както и в пренебрегване на чл. 7, ал. 1 от НПК. Така разтълкувани твърденията за необходимост от касационна ревизия на обжалваното решение се опровергава от данните в досието на делото.

Прегледът на аналитичната и оценъчна дейност на съдилищата не подкрепя оплакванията, че фактическото установяване на инкриминираното събитие е извършено в разрез с процесуалните изисквания, гарантиращи правилното формиране на вътрешносъдийското убеждение. В настоящия процес свидетелският статус на Б. Д., а и на В. Д., коректно е преценяван през възможния фактор за деформиране на техните показания, породен от факта, че макар и в друго производство, те са били обвинени в извършване на вторичното престъпление по чл. 294 от НК. Въпреки че стриктно погледнато свидетелстването на Б. Д., пряк очевидец на инкриминираното деяние, да не може да се отнесе към т. нар. „оговор“, предходните инстанции, оценявайки ключовото значение на съобщената от него информация за установяване на решаващи за делото факти, са подхождали обективно и задълбочено при нейното изследване. Отговорно всеки детайл, съдържащ се в показанията му, е разгледан в контекста на цялата доказателствена съвкупност, като съдебните изводи за тяхната достоверност не са произволни. За да приемат, че показанията на свидетеля, депозиран от него в досъдебното производство, възпроизвеждат коректно фактическата картина на инкриминираните събития, съдилищата са открили подкрепа в обективно установените увреждания на жертвата, изяснени чрез специалните знания на експертите 10, писмените и гласните доказателствени средства, на които са признали достоверност и обективност. Логично в съдебните актове е подчертано, че възпроизведените чрез показанията на Б. Д. действия на подсъдимия, (вкл. за начина на нанасяне на ударите и конкретно в лицевата област на главата на жертвата – юмручни с двете ръце и замах), са депозираны преди експертите да са официализирали заключенията си. Иначе казано, проверена е хипотезата свидетелят да е „нагласявал“, сам или под друго въздействие, показанията си по съвпадащ начин и в унисон с констатираните по експертен път увреждания на М. и причината за настъпване на смъртта му.

На следващо място, като неоснователно се преценява и залегналото в жалбата възражение, че с прочитането и ползването на показанията на свидетеля Б. Д. от досъдебното производство 11 е даден приоритет на досъдебното производство в противоречие с принципа по чл. 7, ал.1 от НПК. Въведената в алинея втора на цитираната разпоредба подготвителна (помощна) роля на досъдебното производство не създава изначална недопустимост в доказателствения процес да се ползват събраните в хода на разследването доказателства. Процесуалният закон не разграничава достоверността на доказателствените материали в зависимост от фазата на наказателния процес, в която са допуснати и събрани. След като свидетелските показания, депозираны на досъдебното производство, са приобщени процесуално изрядно, съдът има суверенното право да им гласува доверие, след като ги подложи на смислен, критичен анализ и оценка. В

---

¹⁰ Заключенията по основната и допълнителна СМЕ и разясненията на вещите лица при разпита им в съдебното заседание – за обективните находки по тялото на М. и възможния начин на причиняването на всяко едно от уврежданията. Конкретно, тези в областта на главата (лицето), получени в резултат на травматична сила (действието на твърд тъп предмет, каквато е свитата в юмрук човешка ръка), довели до изпадането на жертвата в травматична кома, както и връзката на тези увреждания с настъпилата смърт. По експертен път е изключена възможността травмите в посочената област да са резултат от падане на пострадалия върху земната повърхност или съприкосновение с околните предмети – дърво или стълб.

¹¹ В разпита, проведен по реда на чл. 223 от НПК пред съдия, и този в разпита му пред разследващ орган.

разглеждания случай, както вече се посочи, съдилищата са използвали именно такъв прием на щателна и детайлна проверка на показанията на Б. Д..

Ползването на неговите показания от досъдебното производство не нарушава и стандартите на справедлив процес¹². Показанията са прочетени в открито съдебно заседание и в присъствието на подсъдимия и неговата защита, като им е осигурена възможността в условията на състезателност да ги оспорят, съответно да участват в разпита на този свидетел. Вярно е, че в хода на съдебното следствие първоначално Б. Д. не е откликнал на поканата да разкаже за възприетите от него събития и е отказал да отговаря на поставените му от обвинението (държавно и частно) и от съда въпроси. Процесуалната действителност по делото установява обаче и друго - впоследствие свидетелят е давал макар и откъслечни показания при това преимуществено в отговор на въпросите към него, поставени лично от подсъдимия Б. 13. Затова, не би могло успешно да се поддържа, че подсъдимият е бил лишен от възможността да разпита свидетеля по прочетените му показания и чрез поставянето на конкретни въпроси да демонстрира пред съда тяхната ненадеждност.

Лишено от основание е възражението, че процесът на формиране на вътрешното убеждение на втората инстанция е протекъл при необосновано игнориране на обясненията на подсъдимия Б.. Впрочем, аргументите за определянето им като единствен решаващ източник за успешното разкриване на правнозначимите факти, за което практически се настоява в жалбата, противоречи на чл. 14, ал. 2 от НПК и на изискването по чл. 107, ал. 5 от НПК за внимателна проверка на всички събрани доказателствени материали. Съдържанието на атакуваното решение, както и мотивите на присъдата, разкриват анализ и оценка на споделеното от подсъдимия, включително и по най-съществените му твърдения : за броя, начина на нанасяните от него удари и анатомичните области на тялото на пострадалия, в които те са попаднали, поради което в тази насока не се съзират непълноти в съдебната мотивировка. Отказът на предходните инстанции да признаят пълна достоверност на тези обяснения не означава, че те са били пренебрегнати или че тяхната доказателствена стойност е била подценена. Апелативният съд, позовавайки се на добре познатата характеристика на обясненията на подсъдимия като средство на защита и на доказателствено средство, е анализирал тяхното съдържание и е дал подробни разяснения в коя част съобщеното от Б. е в съзвучие с останалите доказателствени материали и защо обективността на себезащитните негови твърдения е компрометирана. Съдържанието на въззивното решение не оправдава и вметнатото възражение относно начина, по който съдът е възприел заключенията по съдебномедицинските експертизи. Напротив, те са обсъдени съобразно точната научна трактовка на експертите за медикобиологичните характеристики на констатираните при пострадалия увреждания. В тази им част мотивите на второстепенния съд следват заключенията на вещите лица, поради което не търпят упрек за неправилна интерпретация на експертните становища във вреда на подсъдимия. Съдебно внимание е получило и твърдението, заявено и пред настоящата инстанция от Б., че той е „левичар“, като значимостта на този факт е преценявана не изолирано,

---

¹² Принципно, както неведнъж е заявявано, използването на свидетелски показания, дадени на досъдебното производство, не противоречи само по себе си на чл. 6§3, б. „ d“ от Конвенцията, при условие че правата на обвиненото лице са били осигурени, което предполага предоставяне на подходяща възможност да оспори показанията и да разпита свидетеля на обвинението – или по време на самия разпит в подготвителната фаза, или в по-късен етап от производството.

¹³ Виж, напр. протокол от с.з., проведено на 21.08.2024 г.

каквото разглеждане всъщност се цели с изтъкването му. Обсъден е на фона на установените специфики от механизма на причинителската дейност, изводима от показанията на Б. Д., и съобразно пораженията върху организма на пострадалия, базирани на експертните заключения.

Качествен проблем на въззивното решение не разкрива и аргументът, че изводите за „инициативността“ на подсъдимия в укриване на престъпното посегателство и изключването на проявена такава от Б. Д., е била обоснована и с показанията на родителите на последния. Производният характер на информацията, съдържащата се в показанията на П. и Й. Д., е отчетен от предходните инстанции, а данни за проявената от подсъдимия активност в очертаната насока се съдържат и в обсъдената телефонна негова комуникация със свидетеля В. Д., установена от писмените данни, изходящи от мобилния оператор. По-същественото в случая е, че обследването на фактите за т.нар. „инициативност“ нямаат тежестта, придадена им в жалбата, тъй като се отнасят до последваща дейност на подсъдимия, неотнормима към обективната и субективна съставомерност на инкриминираното му обвинение.

Оплакването, че предходната инстанция е оставила без уважение тезата за причинена смърт по непредпазливост вследствие на умишлено нанесена телесна повреда, е аргументирано по същество с липсата на доказателства, обуславящи фактическите констатации, мотивирали извода за съставомерност на извършеното деяние по чл. 115 от НК. Отправена е и критика към въззивния съд, който се е позовал на конкретни решения на върховната съдебна инстанция, подминавайки, цитирани от защитата в подкрепа на поддържаното искане за преквалифициране на престъплението в претендирания по-леко наказуем състав.

Редакцията на обжалвания съдебен акт не подкрепя упрека, че версията за квалификацията на деянието по чл. 124 от НК не е получила дължимото се обсъждане. В отговор на повдигнатите от защитата въпроси съдът последователно е отразил възприето в съдебната практика становище за разликата между престъпните състави по чл. 115 от НК и чл. 124 от НК, състояща се в различното психическо отношение на дееца към смъртния резултат, за установяването на което се изследва обективната страна на неговото поведение. Разисквал е и утвърдения в тази практика фактически оценъчен критерий, отграничаващ причиняването на смърт по непредпазливост по чл. 124 от НК от умишленото убийство, които принципни предписания не е необходимо отново да се повтарят. Разсъжденията на апелативния съд безспорно са придружени с обилно позоваване на решения на върховната съдебна инстанция, но не може да се сподели възражението, че утвърдените с тях постановки не са отнесени към конкретиката по настоящето производство. Напротив, изводът, че субективната страна на деянието е относима към убийство, а не към телесна повреда, е изведен въз основа на конкретните факти, установени по делото, в които са обективирани интелектуалните представи и волева насоченост на дееца. Оспорваният във въззивната процедура въпрос за психичното отношение на подсъдимия към настъпилия смъртен резултат не е пренебрегнат, а е разрешен при детайлно обследване на всички характеристики на самото изпълнителното деяние, както и на останалите обстоятелства¹⁴, надлежно обсъдени в решението. Отчитайки цялостно обективните особености на поведението на подсъдимия Б. и обстановката, при която е протекло изследваното

---

¹⁴ Броят и силата на нанесените със замах удари, обсъдени наред и с физическото превъзходство на дееца, за което сам е споделил, че е съзнавал; локализацията на ударите в уязвими области от човешкото тяло, каквато е главата, довели до изпадането на пострадалия в травматична кома; възприетото от подсъдимия състояние на пострадалия и отправените от него реплики, че е наранен сериозно.

събитие, апелативният съд, е заключил, че в процеса на нанесения от него побой с установената интензивност и насоченост, той е разполагал с интелектуален капацитет да осъзнае възможността от настъпване смъртта на жертвата и да я допусне. Декларираното от подсъдимия отсъствие на намерение и желание да убива пострадалия не компрометира изводите на предходните инстанции. При оценка на субективните параметри на престъпното посегателство от значение са фактическите обстоятелства, чрез които се обективира неправомерната дейност на дееца, които са обсъдени в оспорвания съдебен акт при разискването на субективната съставомерност на инкриминираното деяние по чл. 115 от НК. Мотивирано съдилищата от предходните инстанции са отхвърлили искането деянието на подсъдимия да бъде правно квалифицирано по чл. 124 от НК, тъй като преценката на доказателствата, определящи формата на вината, обосновават извод за евентуален умисъл, а не непредпазливост.

Само с оглед на пълнота на процесуалното изследване и в отговор на възраженията се отбелязва, че позоваването на съдебната практика, с която страните аргументират своята позиция, е напълно допустимо, но с уточнението, че ползваните източници разрешават идентична фактическа и правна проблематика като тази по делото. В разглеждания случай приведените във въззивната жалба конкретни решения на касационната инстанция, за несъобразяването на които е критикуван апелативният съд, не допринасят съществено за обосноваване на тезата за присъствие на предпоставките осъщественото от подсъдимия да се подведе под нормата на чл. 124 от НК. Прегледът на част от цитираните решения 15, утвърдили приложението на този по-леко наказуем състав, показва, че разглежданите в тях казуси се отнасят до еднократен акт на насилие, упражнен от дееца с неголяма сила върху пострадалото лице, последвалото му падане от собствен ръст върху терена, довело до съответната травма, от която впоследствие е настъпила неговата смърт. Така очертаната фактология, предопределила и съответните правни изводи, несъмнено съществено се различава от установената по разглеждания случай и в този смисъл оплакване за празнота в съдебната мотивировка на въззивното решение при обсъждане на доводите на защитата не би могло успешно да се претендира.

III. По общата жалба на частните обвинители А. Б., Д. Б., Т. Б., Р. Б., подадена от техните повереници, и личната на частния обвинител М. М.. Идентичната насоченост на заявеното в тях оспорване и на отправените искания позволява съвместното им обсъждане. Отстоява се позиция, че интерпретацията на доказателствените материали не отговаря на изискванията за обективност и пълнота и това според касаторите е предопределило неправилно утвърждаване на частичното оневиняване на подсъдимия Б. по предявеното му по- тежко квалифицирано деяние за проявена от него „особена жестокост“ при умъртвяване на пострадалия М.. Настоява се и че поведението на дееца е следвало да бъде оценено като осъществено при пряк умисъл, а не евентуален.

Разгледани в светлината на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, мотивите на оспорваното въззивно решение не потвърждават оплакванията, формулирани най-общо за погазване на нормите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК при изследването на правно релевантните факти. Доказателствата и средствата за тяхното установяване са ценени според действителното им съдържание, обективно, пълно и в тяхната взаимовръзка, като не се откриват белези за игнориране или

---

¹⁵ С посоченото решение № 423-2023 -II н.о., тезата за приложимост на чл. 124 от НК съобразно установените в разглеждания случай факти е била отхвърлена.

превратност при обсъждането на изводимите от тях факти. Заявеното отклонение от стандарта, въведен с чл. 339, ал. 2 от НПК, също не намира опора в съдържанието на проверяваното решение. В сезирация документ не е пояснено кои възражения са останали извън вниманието на втората инстанция, което показва и бланкетния характер на наведения довод. Съдът е обсъдил всички поддържани доводи, съдържащи се във въззивните жалби на частните обвинители, включително и тези, подновени пред настоящата инстанция.

Претенцията, че престъплението е извършено при пряк умисъл е получила отговор от въззивния съд. В оспорваното решение, а преди това и в мотивите към присъдата, както вече се посочи по повод жалбата на защитата, решаващите съдилища от предходните инстанции са проследили внимателно всеки момент на реализираното от подсъдимия поведение. Съдебната оценка за вината на Б., проявена във формата на евентуален умисъл, е изведена в резултат на комплексен анализ на всички установени факти и обстоятелства. При разрешаване на въпроса за вида на умишлената вина въззивният съд правилно е насочил своето изследване и към мотива на деянието, предприето за постигане на пряко преследваната цел от дееца – причиняване на болка и страдание на пострадалия заради изказани от него пред трети лица негативни оценки за личността на подсъдимия. Изводът, че установената правнозначима фактология формира рамките на интелектуалния и волеви елемент на умисъла и го определя като евентуален, а не пряк, е необорим доказателствено и логически. Във въззивното решение е подчертано и това, че в съдържанието на обвинителния акт прокурорът недвусмислено е възприел позиция за извършване на убийството от страна на Б. при наличието на евентуален умисъл. Споменавайки този аспект на обвинителната теза, не е било излишно съдът да го обсъди и в контекста на процесуалните гаранции, свързани с принципа на справедлив процес¹⁶. Доколкото възприетото от страна на прокурора становище за субективната съставомерност на деянието очевидно е използвано само като допълнителен аргумент в отговор на въззивните възражения на страните по обвинението, този пропуск не се отразява върху качеството на съдебния акт. Впрочем, извън декларираното несъгласие на касаторите със заетата от съдилищата теза, че престъплението е извършено при евентуален умисъл, съобразно фактите, които го характеризират, липсва реално противопоставяне по същината на съдебните разсъждения, което да стане основа за обсъждане от страна на касационната инстанция.

По-нататък в жалбите се предлагат аргументи, предназначени да обосноват наличието на квалифициращото обстоятелство по чл. 116, ал.1, т. 6, пр. 3 от НК, съпътствани с твърдения за игнориране на установени по делото обстоятелства. Възражения с идентична насоченост са били излагани и пред въззивната инстанция и са получили дължимото се съдебно обсъждане, което противно на твърденията в жалбата, не е поставено на погрешна плоскост.

Според т. 15 на ППВС № 2/57 г. (изм. и доп. с Тълкувателно постановление №7/06.07.1987 г.) убийство, извършено с особена жестокост, е налице, ако при осъществяването му деецът е проявил „изключителна ярост, ожесточение, отмъстителност или садизъм, характеризиращи го като жесток човек“. В съдебната практика е утвърдено разбирането, че особената жестокост е качество на субекта, разкриващо го посредством начина на осъществяване на конкретното

---

¹⁶ Конкретно, изискването, произтичащо от този принцип, обвиненото лице да бъде запознато с всички съществени елементи по обвинението. В тази връзка е уместно да се каже, че въпросът за вината и нейната форма първо е фактически и едва след това по приложението на материалния закон.

престъпление. Трайно е възприето също така, че обстоятелствата, които следва да се вземат предвид при преценката за съставомерност по обсъждания квалифициран състав на убийство, са свързани с броя на нанесените удари, тяхната сила, използвания начин и средство за умъртвяването, причинените телесни увреждания на пострадалия, поведението на дееца в хода на осъществяване на престъплението, отношението му към жертвата. Особената жестокост е налице, когато по интензитет изпълнителната дейност надхвърля необходимото за причиняване на съставомерния резултат, което разкрива степента на проявена ярост и ожесточение и я определя като изключителна. Иначе казано, касае се за жестокост, категорично надхвърляща тази, която по принцип съпътства всяко умишлено убийство.

Непредубеденият прочит на съображенията, изложени в оспорваното решение, не разкрива отклонения от посочените принципни постановки и от създадените в съдебната практика критерии, които ориентират съда при преценката дали убийството е извършено с особена жестокост. Съдебната преценка за отсъствие на коментирания квалифициращ признак е базирана на съдържащата се по делото информационна доказателствена основа. Не е пренебрегнато няколкократно подчертаваното в жалбата твърдение за броя на нанесените от подсъдимия удари върху пострадалия и тяхната тежест. Немалкият им брой е отчетен от съда. Процесуално вярно този факт е обсъден не изолирано, а съвкупно с безспорно установеното, че травматичните въздействия, извън тези, причинили нараняванията на пострадалия, определящи съставомерния резултат, са довели до увреждания, които изпълват характеристиките на лека телесна повреда. Съобразено е още, че последно посочените наранявания и в своята цялост не участват в генезата на смъртта¹⁷, както и че всички удари, нанесени от подсъдимия върху пострадалия, са реализирани в кратък интервал от време. В този смисъл изтъкваните доводи за продължителен побой, при който са причинени множество тежки увреждания, както и твърденията, че общественотоопасните последици са настъпили от наслагване ефекта и резултатите от многобройни удари, не се вметват в разкритата по делото фактология. На фона на обективно установените фактически данни за причинените наранявания на пострадалия, както и обстоятелството, че броят на ударите и тяхната тежест не превишава значително достатъчните за настъпване на смъртта, апелативният съд обосновава е заключил, че липсват доказателства, които да указват за наличие на квалифициращото обстоятелство „особена жестокост“.

Изразеното становище от участващия в съдебното заседание на касационната инстанция прокурор, че съдът не е отчел нетърпимите болки и страдания, преживени от пострадалия М. в резултат на нанесения му побой, интерпретирано очевидно като обстоятелство, имащо значение за обосноваване на обсъждания признак, е неоснователно по няколко причини. Хипотезата на лишаване от живот по начин, който причинява изключителни страдания на жертвата, се обхваща от квалификацията „особено мъчителен начин“, каквато не е вменявана на дееца с обвинителния инструмент. Несъмнено съществува съдебна практика, в която е застъпвана позиция, че причиняването на смъртта по мъчителен начин може да се обмисля и при обосноваване на особената жестокост на дееца, когато има данни той съзнателно да подлага жертвата си на изключително болезнени наранявания, надвишаващи необходимото за постигането на целения резултат, предполагащо и дълготрайност на физическите страдания. Принципно, обстоятелства в обсъждания аспект могат да се осмислят и на плоскостта на отегчаващи, след като не са

---

¹⁷ Виж разясненията на вещите лица при разпита им в съдебното заседание.

обхванати от обвинението като квалифициращи. Всичко това обаче изисква релевантните факти като посочените да бъдат установени по предвидения в процесуалния закон ред. В разглеждания случай фактическите данни по делото не са позволили направата на констатации за причиняване на смъртта по особено мъчителен начин за жертвата 18, поради което съдебните инстанции не търпят отправления укор за необсъждане на отсъстващи информационни източници, спрямо които да ориентират и правните си преценки.

В сезиращата обща жалба на частните обвинители присъства пространно описание на проявено от подсъдимия агресивно поведение срещу свидетеля Д. Ц. няколко дни преди инкриминираното деяние, което поведение определяло Б. като жесток човек. Изложението очевидно е предназначено да илюстрира общото възражение за проявена от съда необективност при изследване на интересуващите процеса факти. Действително по делото е налице информация, че подсъдимият в предходен темпорален период е упражнил физическо насилие върху посочения свидетел. Във връзка с тази част от аргументацията в жалбата трябва да се посочи, че съдът се е спрял на данните от посочения кръг, поради което оспореният съдебен акт не може да бъде дискредитиран поради игнорирането им. Наред с това, както нееднократно е разяснявано в съдебната практика, за обсъждания квалифициращ признак не се изисква деецът поначало да се извява като жесток човек, а да бъде характеризирано конкретното убийство като извършено с особена жестокост. Впрочем, данните за предходни конфликти на подсъдимия с други лица от селото са получили своята справедлива оценка при изследване на личностната му характеристика в дейността по индивидуализацията на наказанието.

С оглед на изложеното касационната инстанция намира, че няма основание за ревизия на утвърдената с оспорения съдебен акт правна квалификация на деянието по чл. 115 от НК.

VI. По доводите за наличие на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, релевирано във всички жалби.

В сезиращите документи претенциите за наличие на това основание, съпътствани от противоположни искания, са мотивирани по-скоро като следствие на твърденията за неправилна интерпретация на доказателствата и изводимите от тях факти, които по мнението на всяка от обжалващите страни съобразно защитаваания от нея интерес, е следвало да получат друга правна квалификация, а не приетата от съдилищата. При посоченото в предходните пунктове от настоящето решение за отсъствие на отменителните основания по чл. 348, ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК тези искания няма как да бъдат разгледани. Касаторите обаче изтъкват и доводи за допуснати от предходната инстанция нарушения при дефиниране на отегчаващите, съответно смекчаващите обстоятелства, на която основа се оспорва и съответствието на наложеното на подсъдимия наказание с критериите по чл. 54 от НК.

В жалбата на подсъдимия се претендира, че предходната инстанция неправилно е обсъждала при индивидуализацията на наказанието „посткриминалното поведение на Б.“. Съображения за действията на подсъдимия по заличаването на следите присъстват в решението, но все пак е отчетено, че това негово поведение е и проява на собствена защита при конкретните обстоятелства. Същевременно не може да се отрече, че в желанието си да не бъде установен като автор на деянието Б. е привлякъл в прикриването на престъпния акт и свидетелите Д., без да се интересува какви биха били последиците от участието им в тези

---

¹⁸ Виж в тази връзка и заключенията по съдебномедицинските експертизи.

действия, поставяйки на първо място собствения си интерес. Точна е преценката и на факта, че в деня след деянието той е заминал на почивка със свои приятели. Поведение, което може да бъде окачествено като равнодушие към извършеното и разкрива негативен за личността му аспект. Тези нюанси на поведението на Б. след деянието, преценени наред с установените данни, споменати по-горе за проявявана конфликтност в отношенията му с хората, имат място в комплекса от фактори, определящи отрицателни характеристики на личността му.

Справедлива е по същество направената с въззивното решение преценка на смекчаващите обстоятелства – чистото съдебно минало на подсъдимия, негова трудова ангажираност до задържането му, както и че престъплението е извършено при евентуален умисъл. Съдилищата от предходните инстанции не са изложили конкретни съображения защо вида на умишлената вина подлежи на включване в очертания облекчаващ кръг от обстоятелства. Явно са имали предвид, че тъй като при косвения умисъл общественотоопасните последици все пак не са пряка цел на дееца, тази форма на умисъла се възприема в практиката като по-малко укорима в сравнение с прекия умисъл. Последно направеното уточнение е в отговор на повдигнатия в тази насока въпрос, съдържащ се в допълнението към жалбата на частния обвинител М. М.. Не е лишено от основание обаче противопоставянето на всички частни обвинители срещу отнасянето на възрастта на подсъдимия към същата категория обстоятелства, което е направил основният съд, а въззивната инстанция е потвърдила механично, без да развие позицията си с излагане на конкретни аргументи. Това е и обяснимо, защото възрастта на подсъдимия (30 години) към времето на инкриминираното събитие е достатъчно отдалечена от границите на непълнолетието и свързаната с нея емоционална и социална незрялост. Касае се до възраст, в която човекът е с формирана способност да преценява възможните рискове от поведението си, допустимостта на определени прояви, както и необходимостта от съобразяване със социалните и правни норми. Затова дори и в рамките на житейските разбирания за младостта, значението на възрастта на подсъдимия няма онази стойност, която ѝ е придадена от съдилищата. Независимо от така внесената корекция, наказанието, определено с въззивното решение, съответства на индивидуалните особености на извършеното от подсъдимия престъпление, както и на личността му. Проверявайки постигнатото ниво на справедливост с отмереното от първата инстанция наказание лишаване от свобода, апелативният съд е преценил, че относителната тежест на отегчаващите отговорността обстоятелства доминира над смекчаващите. Това е дало основание на този съд да коригира наказанието на подсъдимия, увеличавайки го до размера на седемнадесет години лишаване от свобода. Съдържащите се в жалбата на частните обвинители доводи за високата степен на обществена опасност на деянието и тази на дееца, аргументирани с поведението на подсъдимия след деянието, са обсъдени от предходната инстанция. Това поведение добавя, както се посочи, негативна характеристика на личността на подсъдимия, макар да няма отражение върху опасността на деянието. Като значими за отмерване на дължимата се на подсъдимия наказателна принуда съдът е ценил тежестта на самото деяние, незначителния повод за проявената от подсъдимия агресия, в резултат на която един млад човек е загубил живота си. Приетият от предходната инстанция превес на утежняващите обстоятелства е съобразен с тяхната сериозност и влияние, поради което определеното от въззивния съд наказание, отмерено над средния размер, предвиден в санкционната част на чл. 115 от НК, не нарушава визираните в чл. 54, ал. 2 от НК изисквания – „смекчаващите обстоятелства обуславят налагането на по-леко наказание, а отегчаващите - на по-тежко“.

В заключение, определената санкция от седемнадесет години лишаване от свобода кореспондира на целите на специалната и генералната превенция по чл. 36 от НК, поради което не са налице предпоставките, налагащи упражняване на правомощията на касационната инстанция по чл. 354, ал.2, т. 1 от НПК с оглед претенцията на защитата, съответно по чл. 354, ал.3, т. 1 от НПК предвид искането на частните обвинители.

В жалбите на страните, инициирали настоящето производство, не се съдържат конкретни аргументи срещу гражданската част на съдебните актове, поради което в тази им част касационната инстанция не може да извърши проверка, тъй като не разполага с правомощия служебно да стори това.

Предвид изложените съображения и на основание чл. чл. 354, ал.1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 182/19.12.2025 г., постановено по ВНОХД № 295/2025 г. от Апелативен съд – Пловдив.

Настоящото решение не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ : 1.
2.